

'Själv'-konstruktionen

Transkriptionen är en återgivning av en dialog mellan David och en person som studerar En Kurs I Mirakler. Diskussionens teman är självbegreppet, offer / förövare (*victimization*) och klyvningen mellan subjekt och objekt. Samtalet refererar generellt till lektion 80 i Arbetsboken, "Låt mig se att mina problem har blivit lösta."

EKIM-studerande: För mig öppnades saker upp när jag kände att jag verkligen fallit ned i ett hål i mitt liv. Från känslan av desperation kom en villighet att öppna upp för någonting annat. Det verkar som att det ofta är så för människor. Så länge saker och ting fungerar smidigt finns ingen önskan att ifrågasätta och titta på vad som händer; det finns ingen motivation till det. Men när saker helt uppenbart gått snett blir man mer redo och det finns en större beredvillighet att ta en titt och se vad som är möjligt.

David: Jag har i någon mening ett problem med min varseblivning när jag varseblir att saker har gått snett. Det är verkligen inte sunt att projicera världens problem, kaos och konflikter på Gud, som om Gud känner till dem men väljer att inte göra någonting åt dem. Alla försök att få till stånd ett samband mellan Gud och den fragmenterade världen som det har gått snett för, är och förblir ett försök att undandra sig ansvaret jag har i mitt eget sinne för mitt eget sinnes-tillstånd. Frid är ett val som jag kan göra, men när jag ser mig själv som ett offer eller som en del av en värld det gått snett för, då är min varseblivning förvrängd och behöver rättas till.

EKIM-studerande: Det har aldrig gått snett för världen. Det är mitt sinne som det gått snett för! Låt oss tala om begreppet offer / förövare och alla de olika former som det tar, och hur begreppet egentligen inte är möjligt förutom i ett vilselett (sovande) sinne.

David: För att ens få en känsla av ett offer eller en förövare, så krävs det två.

EKIM-studerande: Där har vi det igen!

David: Man måste ha subjekt / objekt för att kunna få ett offer och en förövare. Som du sa tidigare när du talade om metafysiken, är det lämpligaste för sinnet som har två tankesystem (egot - rädsla och Helige Ande - kärlek), att det blir ett så outhärdligt tillstånd att splittringen projiceras ut. Därför tjänar världen syftet att förstärka att den splittringen är i världen. Den är i rökridån så att säga, den är i projektionen – den är på filmduken och inte i mitt sinne där konstruktionen skulle ses som en konstruktion. Man skulle bokstavligt talat se att det inte finns

något problem. Några av de tidiga upplevelserna av vara hjälplös eller vara ett offer sker i relationen till föräldrar, vilka bara är en del av min konstruktion. Jag har konstruerat det så att jag tycks varsebli mig själv som en person som blir ett offer för större människor.

EKIM-studerande: Åtminstone beroende av. Jag antar att beroende är en annan form av att vara offer. Jag konstruerar det så att fysiskt, till exempel, är jag beroende av att mina föräldrar ger mig mat och kläder och tak över huvudet likväl som att de tillfredsställer mina emotionella behov.

David: Knappheten och bristen som kommer av att man tror på ett ego projiceras sedan ut på världen, så att världen verkar vara en plats av knapphet. Så nu är jag ett subjekt (en person) i en objektiv värld utanför mig själv. Det här är en värld där man dödar eller dödas, där man måste slåss för det man får och för att hålla huvudet ovanför vattenytan. Rent konkret skulle det kunna vara att jag är ett beroende litet barn som kommer att dö om jag inte får mat och tak över huvudet av mamma och pappa.

EKIM-studerande: Jag är hjälplös, ensam. Jag måste räkna med att det finns vuxna i världen som tar hand om mig.

David: Det är en konstruktion. Vi kommer tillbaka till att det är en konstruktion. Sedan kan man ha andra barn, syskon, som en del av den konstruktionen. Min storebror, min lillasyster. Det är en konkurrenssituation och jag tycks bli ett offer. Ibland tycks jag vara offret och ibland tycks jag spela rollen av förövare, den som retas och plågar andra. Sedan går man till skolan, där det finns lärare. Lärarna har regler. Nu måste jag sitta på en viss plats bland andra i ett bestämt mönster, eller göra saker och påbörja och avsluta aktiviteter. Det här kan uppfattas som en kamp om vem som ska ha kontroll. Eller kyrkan med präster och söndagsskolelärare. Konstruktionen av offer och förövare gentemot andra finns i många olika former. Det verkar vara en vuxen person, vilket är en konstruktion, eller ett barn vilket också är en konstruktion.

EKIM-studerande: Sinnet vill i grund och botten alltid se ojämlikhet. Så närhelst det finns ojämlikhet, kommer alltid någon att vara beroende och någon offret.

David: Det vilseledda sinnet behöver alltid splittringen i världen som en distraktion från splittringen i sinnet. Det vill inte se det. Det är bara ett beslut. Vi har militären och skattemyndigheten och poliser. Vi skulle bokstavligen kunna föra ned det till en diskussion om auktoritetsproblemet. Det finns auktoritetsproblem hela vägen igenom och i grunden är det ett auktoritetsproblem med Gud, i den betydelsen att det sanna självet, den sanna Anden är ett,

hel och fullkomlig. Den är abstrakt. Att tro att jag är en person i en värld (splittringen mellan subjekt och objekt) är att bokstavligt talat förneka min verklighet och hitta på något som inte är verkligt. Smärtan som härrör ur trosföreställningen att jag skulle kunna separera från Gud täcks sedan över av konstruktioner och självbegrepp, som nu är ett substitut. Det är ett påhittat annat rike. Tidens och rummets och formens rike.

EKIM-studerande: Tanken på offer och förövare är verkligen beroende av tron på separation och hela auktoritetsproblemet. Och det hela genomsyras av tanken på att vilja ha eller behöva ha kontroll.

David: Trosföreställningen är att man faktiskt kan behandlas orättvist av en annan person, av världen eller av samhället. Det hela (världen) är avsiktligt konstruerat så att man ska se den splittringen och betona skillnaden mellan subjekt och objekt, vilket bokstavligt talat är ett beslut i sinnet.

EKIM-studerande: OK, så låt oss föra in det här i något som känns praktiskt. Tala om problemet att som barn bli illa behandlad av en förälder.

David: OK. Alltså, till att börja med, utifrån det vi har talat om kan detta uppfattas som ett problem. Det kan förknippas med mycket smärta eller upprördhet. Smärtan kommer från känslan av att ha blivit ett offer.

EKIM-studerande: Tron på att det var så det var...Just tolkningen att man är ett offer är vad som gav upphov till smärtan.

David: Ja. Det är konstruktionen. Tron på att du till exempel kan ha blivit plågad av en förälder föregås av en splittring mellan subjekt och objekt. Man måste tro att man är en person, att man är en kropp eller en kropp i världen. Att omständigheterna tilldrog sig och att det inte var mitt val. Att det inte fanns något beslut eller något val i det. Att det hände mig som en person.

EKIM-studerande: Och att någonting utanför mitt sinne skulle kunna skada mig eller få mig att känna olust eller upprördhet av något slag.

David: Om jag tror att jag är en kropp sätter jag upp vissa gränser, till exempel psykologiska och fysiska gränser. Jag kan till och med säga att jag har vissa okränkbara rättigheter som en person, och jag tror att det finns andra personer där ute som kan kränka de rättigheterna; men detta har jag också konstruerat. Jag tror att det finns saker som kan invadera mitt personliga utrymme och som gör våld på mig som person och som sker mot min vilja.

EKIM-studerande: Så du säger att om jag tror att jag har några personliga rättigheter relaterade till den här kroppen och hur den används i relation till andra kroppar, så är det ingenting mer än en konstruktion.

David: Exakt. Det är påhittat, fiktivt. Så, man kan ha en illusion om att någon förgriper sig på en. Det skulle kunna vara från någonting så traumatiskt som att bli misshandlad fysiskt eller verbalt eller sexuellt till att någon rynkar på näsan åt en, eller struntar i en eller inte ger en beröm eller komplimanger i en viss situation. Det verkar vara skillnader i hur mycket man stöts bort eller görs våld på eller blir ett offer eller hur man nu vill uttrycka det, när det i en mening bara sker inom ramen för konstruktionen. Sinnet måste tro att det är en konstruktion innan det kan hända. Tankarna har bringats i en särskild ordning. Det finns en tro på att någonting utanför mig kan beröva mig min frid. Detta måste ifrågasättas. Konstruktionen måste ifrågasättas, man måste ta ett steg bakåt från det och se det som en konstruktion.

EKIM-studerande: För mig känns blotta tanken på att jag har rättigheter som hänför sig till min kropp som om de grundar sig på min önskan att ha kontroll. Och den önskan att ha kontroll grundar sig på rädslan att jag inte har kontroll.

David: Du tror att du fått en litet tidsspann mellan födelse och död där du kan välja och göra och vara så som du skulle vilja vara. Det är ungefär som att någon ger dig en ren målarduk och en färgpalett och säger 'OK, det är ditt – sätt igång!'. Och sen målar du på och kanske har det trevligt, och sedan kommer någon förbi och börja kasta eller sprätta färg på din målning! Eller drar i målarduken och river sönder den. Eller, när du målar en delikat detalj och verkligen fått till den precis som du vill ha den, då kommer någon fram och stöter till din hand så att det du målat blir kletigt. Det tycks ju då som att någon kränker dig. Och det här är naturligtvis en metafor för vad det så kallade livet i den här världen verkar vara för ett sinne som tror sig vara en konstruktion eller ett koncept. Det säger, "Hallå där! Jag är ensam i mitt slag. Jag har min individualitet. Jag skall dela några saker med dig och vi kanske kan vara överens om vissa saker, men jag kommer alltid att vara en separerad person." På sätt och vis är det där kontrollen kommer in eftersom den varseblivs som om det finns krafter, yttre situationer, och människor som tar något ifrån eller nöter på det "mig" som jag tror på. Och inte förrän man förstår att allt detta är en påhittad konstruktion kan man få frid.

EKIM-studerande: Skräcken över att inte ha någon kontroll är egentligen skräcken över att inte längre ha den här konstruktionen eller det här självbegreppet att klamra sig fast vid.

David: Ja. Och vad är alternativet om jag släpper taget om den här konstruktionen, vad händer då? Det finns en röst i sinnet, egot, som låter dig veta att du skulle utplånas, att du kommer att förintas. Du kommer inte att vara du, det kommer inte att finnas någonting kvar. Du kommer att förgöras. Anden i sinnet påminner dig om att du kommer att vara du. Du är du. Men då du ser dig själv som ett begrepp känner du inte till omfattningen av din egen identitet och din egen verklighet. Så, Anden ger råd och påminner sinnet om att släppa taget.

EKIM-studerande: Så när egot säger, ”Det kommer att vara det värsta som någonsin skulle kunna hända”, säger Helige Ande, ”Åh! Om du bara visste hur underbar upplevelsen kommer att vara!”

David: Och vad är innebörden i detta? Det finns ingen rasism i världen. Åh! Vilket uttalande. Det finns ingen sexism i världen. Huga! Det finns ingen åldersdiskriminering. Det finns ingen trångsynthet.

EKIM-studerande: Var har du hållit hus? (skrattar)

David: Ja, vilken plats talar du om? Det vi talar om är naturligtvis att alla de där upplevda ojämlikheterna och problemen projiceras med syftet, återigen, att sinnet inte skall behöva titta på klyvningen mellan subjekt och objekt i sinnet. Problemet ligger i dessa två oförenliga tanke-system i sinnet. Så jag kan starta ett korståg mot rasism och gå ut och försöka övertyga andra personer, andra kroppar att börja skärpa sig och tänka bättre. Att utverka lagar. Alla olika kontroverser och sociala problem...Det verkar helgalet i världen att säga att det inte finns några problem. Är det att lova guld och gröna skogar när vi hävdar att det hela är en konstruktion? Alla dessa komplexiteter och lager och nivåer av problem från de intrapsykiska nivåerna till globala eller internationella problem. Varenda en av dessa nivåer har gjorts för att dölja att det är så enkelt att splittringen är i sinnet och inte i världen, att problemet är i sinnet och inte i världen och att problemet har lösts. Det finns inget problem. När sinnet kan ta ett steg tillbaka och se att världen inte är något mer än tankar, inte något mer än dess egen konstruktion, ser det på sätt och vis att det är drömmaren av drömmen. Det är inte i drömmen, inte en figur i en vild och galen dröm som strider mot andra figurer och krafter. När man väl har insett det kan man släppa taget om drömmen. Det blir en väldigt lycklig dröm för drömmaren när han ser att han är den som drömmer den, att han är dess orsak.

EKIM-studerande: Eftersom han då ser att ingenting händer i drömmen som spelar någon roll.

David: Mmmm. Om vi skall dra det till sin spets så förflyttar vi oss då till tiden eftersom vi säger: ”Han ser att han är den som drömmer den, att han är dess

orsak"...Man skulle mer korrekt kunna uttrycka det så, att drömmaren kan se att han var drömmaren...

EKIM-studerande: Att det är över och förbi, det är i det förflutna.

David: Att det är över och förbi. Att det bara verkade existera i det förflutna. Att det inte existerar nu. Det är här vi verkligen kommer in på det här med tiden, om det oheliga ögonblicket och det heliga ögonblicket.

EKIM-studerande: Därför att det enda som kan existera nu är det som är verkligt. När man inser att drömmen inte är verklig, så kan det inte vara något som pågår i det innevarande ögonblicket. Det måste vara något som tillhörde det förflutna.

David: Man börjar förstå alla de där raderna i kursen om att "det förflutna är borta". Konstruktionen är bokstavligt talat det förflutna, bokstavligt talat från och med den tidpunkt vi talade om att konstruktionen ses som en konstruktion... Medvetenheten om det inbegriper medvetenheten om att konstruktionen är förfluten.